

JEI NORI PATIRTI NEPAMIRŠTAMŲ NUOTYKIŲ – PIRMYN!
ŠIE LINKSMI KNYGOS VEIKĖJAI BUS TAVO VEDLIAI IR PALYDOVAI.

NAGI, APSKAIČIUOKIME ŠIO TAISYKLINGOJO DAUGIAKAMPIO PLOTĄ: L PADAUGINKIME IŠ L...

PROFESORIUS KLIKAS

ŽINOMA, PROFESORIAU, BET...

ELIOTAS

Profesorius Kliko sūnėnas Eliotas turi gerą galvą ir didelę širdį. Bet, šiukštu, nesupykdyk jo. Šis vaikas – pats atkakliausias iš kompanijos.

NIAM NIAM NIAM!

Danis labiausiai mėgsta ramybę, o tai, leidžiant laiką su šia kompanija, beveik neįmanoma... Juo labiau kai esi Kiros brolis. Iš laimei, gera berniuko nuotaika, kaip ir jo kelnų kišenės, yra... kone beribė!

DANIS

LEONARDAS

Šis gudruolis šeškas – ne tik kompanijos draugas, bet ir tikrų tikriausias pagalbininkas!

ŠNIUKŠT!

Jeigu nuotykiui reikėtų duoti vardą, tai būtų Kira. Su ja niekada nebus nuobodu. Net Daniui nepavyksta nulaikyti sesers vienoje vietoje!

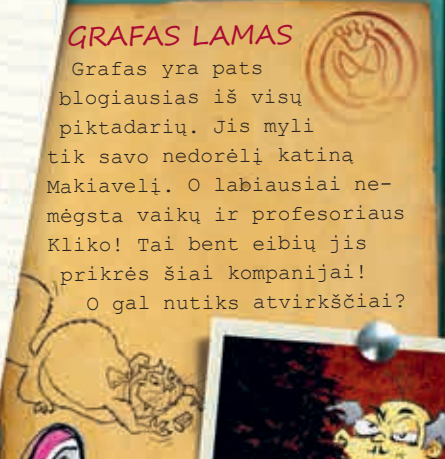

KAZI, KOKS JAUSMAS SKRISTI ORO BALIONU?

KIRA

GRAFAS LAMAS

Grafas yra pats blogiausias iš visų piktadarių. Jis myli tik savo nedorėlį katiną Makiavelį. O labiausiai nemėgsta vaikų ir profesorius Kliko! Tai bent eibių jis prikūrė šiai kompanijai! O gal nutiks atvirkščiai?

CHE CHE CHE...

SUMAIŠTIES KUPINAS RYTAS

okia netvarka – dėžės svetainėje! Kiekvienas, kuriam yra tekę kada nors kraustyti, žino, ką tai reiškia. Tą rytą naujuosiuose močiutės Margaretos namuose Hilstaune tvyrojo ypač didelė sumaištis. Energingoji sportininkė Kira niekaip nenustygo vietoje. Nepaleisdama iš rankų tinklinio kamuolio, ji zujo šen ir ten: iš virtuvės į svetainę, iš svetainės į virtuvę...

– Gal pagaliau išgersi pieną! – irzlškai subarė ją močiutė, atsargiai iš dėžės traukdama porcelianinį indą.

– Tuojuo, močiute, – Kira išgėrė paskutinį gurkšnį iš rausvo puodelio. – Vakar užsirašiau į festivalio tinklinio čempionatą. Po pusvalandžio prasidės pirmosios varžybos, turim paskubėti, Dani, ar ne? – šūktelėjo ji ton kambario pusėn, kur stovėjo spinta.

Iš už spintos pasirodė susivėlusį galvelė. Tai buvo Danis. Jis kuitėsi stalčiuose, ieškodamas ko nors savo beribei „daiktų,

kurie galbūt kada nors pravers“ kolekcijai. Jo kišenės plyšte plyšo nuo įvairiausių mažmožių ir nuolat aptinkamų lobių.

– Tuoju, tuoju, – ne itin entuziastingai atsakė brolis seseriai, prie durų darančiai apšilimo pratimus.

Ponia Margareta ką tik persikėlė į Hilstauną. Anūkai Kira ir Danis atvyko dar vakar. Jie ketino kelias dienas pasisvečiuoti, padėti iškraustyti dėžes ir sudėti daiktus į vietas. Bet, regis, planai pagelbėti močiutei netrukus liko užmaršty, mat labiau už namų ruošą vaikus domino šiomis dienomis miestelyje vykstanti šventė.

Septynmetis Danis buvo ramaus būdo, niekada niekur pernelyg neskubėdavo ir galėdavo valandų valandas ieškoti naujų daiktų savo neįprastai kolekcijai.

– Aha, – tarė jis, – dešinėje kišenėje turiu porą nieko nelaimėjusių kamštelių ir kišeninį žibintuvėlį, o kairėje – vyno butelio kamštį, didinamąjį stiklą ir kelias sagas. Tad viskas gerai! – padarė išvadą jis.

– Ar tu pasiruošęs? – paklausė Kira, jau užsimovusi aptemptas sportines kelnes ir paėmusi į rankas kamuolį. Regis, buvo

nejmanoma atrodyti labiau pasirengusiai būsimoje varžybose sutrinti į miltus savo priešininkus.

Dvejais metais už brolių vyresnę mergaitę buvo tikra jo priešingybė – tarsi gyvas sidabras nenustygdavo toje pačioje vietoje ilgiau kaip penkias sekundes. Nors juodu gerokai skyrėsi, tačiau turėjo vieną bendrą bruožą – abu buvo be galo smalsūs. Šito jų panašumo niekas negalėtų paneigti.

– Klausiu, ar tu jau pasiruošęs? – susiraukusi pakartojo Kira.

Regis, Danio nė kiek nejaudino, kad Kira skuba. Jis stypsojo vidury kambario užsisvajojęs apie kurmius ar ką nors panašaus.

– Aha, gerai... tuoj!

Kas žino, kas sukosi Danio galvelėje, kol sesers raginimai gražino jį tikrovę. Galbūt jis mąstė apie mielą driežiuką, matytą ryte gėlių darželyje, o gal apie tai, ką veiks per sesers varžybas. Tiesa ta, kad Danį ne itin domino sportas, bet sesuo yra sesuo – ją reikėjo palaikyti.

– Ate, močiute! – atsisveikino juodu.

– Iki, vaikai, smagiai praleiskite laiką ir nevėluokite pietų! – jiems pavymui sušuko ponija Margareta.

Vaikai išskuodė kieman ir šoko ant dviračių – nepakeičiamų transporto priemonių Hilstaune, septynių kalvų miestelyje. Naujieji močiutės namai stovėjo tarp nesibai giančių įkalnių ir nuokalnių, ir Kira buvo pasiryžusi visas jas įveikti, kad kuo greičiau nulėktų į taip laukiamas varžybas. Ji taip smarkiai mynė, kad dviratis skriete skriejo. Mergaitė tryško gera nuotaika, oras irgi buvo kuo puikiausias – viskas ėjo kaip sviestu patepta. Mėgindamas ją pasivyti, prakaituodamas vargo Danis. „Ir iš kur ta mergiotė turi tiek jėgų?“ – mąstė jis.

– Och! – atsiduso Danis. – Daugiau nebegaliu. Leisk man šiek tiek atsikvėpti!

Kira pristabdė dviratį ir atsisukusi į brolių sušuko:

– Ne, Dani, juk ir taip vėluojame!

Turinys

Sumaišties kupinas rytas.....		1
Iš dangaus krinta ne tik lietus.....		3
Staigmenų pilni namai.....		5
Robotas, kuris ne tik dainuoja ir šoka		7
Labai įkvepiančios varžybos.....		11
Niekada nepasikliaukite dantų draudimo agentais		13
Na, ir keistuoliai!.....		16
Viliojantis pasiūlymas.....		18
Ieškant prarastos detalės		21
Netikėta staigmenėlė šefui		23
Kam reikalingi tokie padėjėjai?.....		23
Niekas geriau nesužadina prisiminimų, kaip puodelis karšto šokolado.....		25
Atiduok elektrinę jungtį, Makiaveli!		27
Piktadariai niekada nelaimi		30

Leonardas da Vincis

Gimė 1452 m. Florencijoje. Nuo mažų dienų pasižymėjo neeiline vaizduote. Būdamas dar visai mažas, mėgo stebėti gamtą ir, jos įkvėptas, piešdavo keisčiausius paties išgalvotus padarus.

Kai Leonardui sukako 14 metų, tėvai išsiuntė jį į žinomo menininko Andrėjaus del Verokjo dirbtuves mokytis tapybos ir skulptūros. Čia jaunasis dailininkas pradėjo studijuoti anatomiją ir inžineriją.

Skleidėsi vis nauji da Vinčio talentai. Florencijoje jam tapo ankšta, todėl 30-metis dailininkas persikėlė į Milaną. Kaip tik tada dienos šviesą išvydo jo genialūs inžineriniai, hidrauliniai, architektūriniai išradimai, karo prietaisai ir muzikos instrumentai, skraidymo aparatai, kaip antai oro sraigtas, ir įvairūs virtuviniai įrankiai... Žinoma, visą tą laiką jis neapleido nei tapybos, nei skulptūros.

Kurį laiką pagyvenęs Romoje, da Vinčis, pakviestas savo gero bičiulio karaliaus Pranciškaus, įsikūrė Prancūzijoje. Ten 1519 m., sulaukęs 67 metų amžiaus, išradėjas ir mirė.

Idomybės apie Leonardą

Leonardą pasaulyje išgarsino tokie meno kūriniai kaip „Džokonda“, „Paskutinė vakarienė“, žmogaus kūno proporcijų piešinys „Vitruvijaus žmogus“ ir kt. Jis buvo ne tik genialus dailininkas, bet ir sumanus mokslininkas, įvairiausių daiktų, pavyzdžiui, žirgo galvos formos liutnios, teorijų kūrėjas, pribloškiamų medicinos, astronomijos ir optikos sričių studijų, povandeninio laivo brėžinių, kulinarinių receptų knygos, spagečių gamybos prietaiso ir kitų dalykų autorius. Be to, tarnaudamas nuožmaus būdo karininkui Čezarei Bordžijai, Leonardas sukūrė nemažai karybos reikmenų: ginklų, žemėlapių, net tvirtovių. Įdomu, jog mokslininkas visada rašydavo iš dešinės į kairę, ir niekas

nežinojo, ar jis tai darė dėl to, kad buvo kairiarankis, ar dėl to, kad niekas neperskaitytų genialių jo užrašų. Da Vinčis domėjosi daugybe dalykų, tad nenuostabu, kad jis laikomas vienu iš Renesanso simbolių.

